

ПЛАНИРАЊЕ КРИВИЧНЕ ИСТРАГЕ И ИСТРАЖНЕ ВЕРЗИЈЕ

1. Претпоставке и функције планирања истраге

У свакој области човјекове активности гдје је неопходна сарадња људи доносе се планови акције, планови коришћења средстава и времена, те мјесто извршења низа радњи које се сукцесивно имају извести. Може се узети као општа карактеристика планирања да представља скуп радњи и аката чији је циљ да друштвену активност усмјере у одређеном правцу и спријече стихијност. Да би план уопште био реалан и остварљив, неопходно је да његовој изради претходи анализа стања, потреба и могућности, јер је само тако могуће обезбиједити да се циљеви и задаци плана правилно утврде. Садржај и начин планирања у разним областима привредне и других друштвених дјелатности врло је различит и зависи од разних услова, посебно од карактера функције и задатка институције која планира. Систем мјера и инструмената којима се утиче на остваривање циљева и задатака плана такође је различит.

У оквиру ових неколико општих поставки о плану и планирању размотрићемо и проблематику планирања истраге.

Полазна основа и циљ планирања истраге одређени су предметом и задатком истраге тј. акционом усмјереношћу истражних органа на проширење граница сазнања о одређеној кривичној ствари. Сазнати чињенице из прошлости и њихове суштинске и друге карактеристике које имају правно значење, није лак посао. Напротив, у већини случајева, мора се приступити теоријском рјешавању проблема и поћи од извјесних теоретских поставки планирања. Стога се план истраге везује за карактер спознаје чињеница из прошлости у процесу истраживања кривичне ствари, али спознаје која се не одвија на бази произвољних метода, већ у процесним формама које су законом прописане и које теже, омогућавају и обезбјеђују објективност и потпуност истраживања (1).

1) План се појављује као организована основица истраживања, која садржајно одређује најцелисходније захвате, систематисане под углом њихове ефикасности и усклађене са особеностима истраживачког дела". — Др Драгољуб В. Димитријевић: Кривично процесно право, пето прерађено и допуњено издање, „Савремена администрација", Београд, 1975, стр. 196.

Пошто је конкретна кривична ствар истовремено и предмет истраге и планирања, а остваривање сврхе истраге такође и остваривање сврхе планирања, произлази да сваки план истраге мора полазити од што поузданијих података и обавјештења са којима може располагати истражни орган у датом тренутку и мора одговарати циљевима истраге и поступка. Планирање значи, у ствари, процјену кривичне ствари генерално и у појединостима, коју треба истраживати, уз одабирање средстава и метода који ће за то бити кориштени. План истраге мора да обухвати нарочито слиједеће елементе:

1. Главне проблеме које треба разријешити, а они се увијек односе на кривично дјело и учиниоца тј. на објективно — субјективну страну случаја, и укључују позната питања из криминалистике ко, шта, када, гдје, како, с чиме, с киме, зашто, кога или што.

2. Рашчлањене проблеме на дијелове тако да се поједина питања могу проучавати одвојено. Тиме се одређују непосредни задаци и кад се постигну, смјелије се иде на наредне.

3. Процесне радње које треба извести (саслушање свједока или вјештака, увиђај на лицу мјеста, реконструкција догађаја, саслушање окривљеног, прибављање исправа, претрес стана, саслушање суокривљеног и др.) и тактички редосљед извођења тих радњи.

4. Учешће странака и других субјеката у извођењу појединих процесних радњи са аспекта њихових права и дужности. Планирање истраге обухвата успостављање и развитак односа међу кривичнопроцесним субјектима и обезбеђује мјесто за све корисне иницијативе и предлоге. То значи да је потребно унапријед предвиђати у какве односе треба ови субјекти да ступе поводом остварења постављених задатака. Другим ријечима, планирање осим свог техничко-оперативног момента има и мора увијек садржавати у размјерама права и један унутрашњи, друштвеноправни моменат. Велика би грешка била планирање истраге сматрати голом техником, јер ни кривични поступак није техника. Ако планирање истраге са становишта кривичнопроцесних односа међу субјектима може уопште да трпи критику због извјесног противрјечног карактера (планирање истраге врши један субјект чијој вољи се други морају повињавати), онда то може бити само у мјери у којој ту критику може да трпи истрага и кривични поступак у цјелини.

5. Мјесто и вријеме извођења појединих процесних радњи.

6. Организационе, кадровске, материјалне и друге претпоставке спровођења плана истраге. Оваје се састављач плана истраге одређује за непосредно или посредно извођење истражнопроцесних радњи и предвиђа ангажовање потребних расположивих људских снага и средстава.

7. Предвиђање могућих обрта и сметњи у реализовању плана истраге, који могу доћи са разних страна, ради њиховог отклањања и прилагођавања плана истраге новонасталој ситуацији (2).

2) Другачију шему поступања у предкривичном поступку и истрази даје Владо Воднелић у Криминалистици, „Просвета“, Београд, 1970., стр. 23—25.

План истраге условљен је специфичностима истраге које се огледају нарочито:

- а) у различитости и особености сваког кривичног предмета,
- б) у динамичности истраге и њеним варијацијама које захтијевају и одговарајући план истраге. Одговарајући план је само актуелан план који није ни преширок да се бави неважним стварима нити узак да не обухвата сва важна питања што занимају истрагу,
- в) у ограничениости истраживања које полазе од „основане сумње” као степена вјероватноће да је одређено лице учинило кривично дјело до доказа и података на основу којих се може одлучити да ли ће се подићи оптужница или ће се обуставити поступак. Реч је, у ствари, о проблему обима истраге који респектује и план истраге.

Зависно од сложености, предмета, могућности путева спознаје и расвјетљавања ствари, те могућности да се резултати брзо оцјењују, план истраге може бити више или мање детаљан. Иако истрагу могу планирати за своје потребе сва три главна кривичнопроцесна субјекта (истражни судија, тужилац и окривљени), тежиште је увијек на планирању истраге коју врши истражни судија коме је повјерено спровођење истраге и који се стара да план истраге буде постављен тако да апелира на стваралачку способност субјеката, како би се и њихове функције и људске способности довели у равнотежу. Ништа није опасније од импровизације која може да исправну ствар претвори у гомилу промашаја и бесмислености.

2. Појам, основаност и провјера истражних верзија

На путу до правилне реконструкције прошлости, истражни орган се користи верзијама односно претпоставкама о могућем извршиоцу дјела, мотивима, начину и средствима извршења дјела, итд. У теорији наилазимо на више дефиниције истражне верзије. Проф. Строгович каже да су верзије могуће конкретне варијације, могуће варијанте, могућа објашњења главне чињенице или појединих њених дијелова и њиховог значења за дјело (3).

О. В. Никренц пише да је верзија у судском истраживању сложен мисаони процес кад на основу прикупљених фактичних чињеница претпостављамо узрок преступа или поједине његове ситуације, а затим из претпоставке закључујемо или долазимо до резултата које треба провјерити (4). А. Н. Васиљев дефинише верзију као логичну конструкцију и претпоставку истражног судије која се заснива на фактичним чињени-

3) М. С. Строгович: Курс советског уголовного процесса, Академија наука СССР, Москва 1958, стр. 200.

Проф. Димитријевић пише да верзија у свом основном значењу представља један вид хипотезе примјене на кривичну ствар и, да је по свом садржају претпостављено и могуће објашњење истраживаних чињеница. Цит. дјело под биљ. 1. стр. 195.

4) О. В. Никренц: Судебнаја версија как разновидност гипотези. Автореферат кандидатској дисертацији, Москва, 1954, стр. 5.

цама које треба провјерити, а реч је о претпоставци кривичног догађаја који се истражује, а његовим појединим околностима, о његовом значају, о кривцима, о облику кривице, мотивима и циљевима дјела (5).

Може се узети да је заједничко овим мишљењима што верзију одређују као претпоставку о начину и средствима извршења дјела, извршиоцима дјела, мотивима и другим елементима и околностима и, што основу за верзију налазе у постојећим објективним чињеницама. Логичну критику заслужује Никренцово гледиште по коме је верзија, између осталог, „сложен мисаони процес...”. Верзија није никакав сложен или једноставан мисаони процес, већ резултат мисаоног процеса, или мисаони закључак који је произашао из опажања у спољњем свијету, акумулираног искуства и стручног и научног знања. Верзија као резултат једног мисаоног процеса у исто је вријеме полазиште новог мисаоног процеса у вези са провјером верзије и оцјеном резултата. С друге стране, у Никренцовој дефиницији верзије (исто и у Васиљева) треба оцијенити позитивно што верзију третирају као претпоставку коју треба провјерити. На тај начин ова двојица аутора дају верзији динамични, а поступку истраживања акциони карактер.

На почетку истраживања верзије се граде на основу недовољних доказа и података који се касније у процесу истраживања модификују или мијењају, а до тога долази и на основу нових података који су добијени провјером раније утврђене и разрађене верзије.

У дефиницији верзије коју даје проф. Строгович (ни друге дефиниције нису са овом у опреци) од посебног је значаја то што верзија не обухвата само главне чињенице тј. основне околности дјела већ обухвата и поједине његове дијелове чиме је дат најшири теоријски оквир за свеобухватно истраживање случаја.

По нашем мишљењу, истражна верзија је на материјалима предмета засновано мишљење (претпоставка или прогноза) истражитеља о могућој првано релевантној истини у конкретној кривичној ствари, коју треба утврђивати ради остварења сврхе истраге односно поступка. По својим основним елементима ова дефиниција се не разликује од оних које су напријед наведене, али садржи извјесне нијансе које верзију као мисаони закључак и неодвојиви дио плана истраге и метод спознаје истине, више везује за предмет и задатак истраге и поступка. Предмету је ближе „мишљење о могућој правно релевантној истини”, него „претпоставка о начину и средствима извршења...” и адекватније је задатку да могућу истину треба „утврђивати” од захтијева да претпоставку треба „провјеравати”. Провјера претпоставке асоцира мало на провјеру као циљ за себе.

У свакој хипотези, пише В. С. Асмус, јасно се издавају три сукцесивна стадијума њеног развитка. Први стадиј — то је појава хипотезе на основу ових или оних чињеница или научних ставова. Други стадиј развитка хипотезе је анализа основне претпоставке и разрада низа посље-

5) А. Н. Васиљев: Следственне версии, Государство и право, бр. 8/1960, стр. 56.

лица које произлазе из ове претпоставке. Трећи стадиј се састоји у томе да се резултати који су аналитички добијени из истраживања основног материјала за хипотезу, упоређују се са чињеницама посматрања и искуства. Ако ово упоређивање показује да све посљедице изведене путем анализа основне претпоставке постоје у стварности, онда ће то показати да је хипотеза могућа, вјероватна⁽⁶⁾. И хипотеза и верзија имају исту основу. Анализирајући и синтетизујући чињенице догађаја које истражује и покушавајући их репродуковати у својој представи, истражитељ путем индуктивног закључивања гради одговарајућу верзију. Истовремено он рјешава које посљедице проистичу из претпоставке и како се оне остварују у реалном животу у условима ако истражна верзија правилно одражава стварност. Овај други дио задатака истражни судија рјешава путем дедуктивног закључивања (од општег према конкретном).

Приликом структурирања верзија велику улогу има аналогија, када истражни судија користећи лична и општа искуства претпоставља како се одређене карактеристике које постоје у поједином случају подударују са карактеристикама које су се запазиле у другом случају. Приликом формирања закључака у процесу истраживања, не играју улогу само чињенице из прошлости него и чињенице које се дешавају послје догађаја или у вријеме кад се врши истрага. Тако, на примјер, лице које поткрада друштвену имовину, почиње да живи на великој нози, почиње да се распитује да ли ће бити каква контрола, да ли су евентуално нека лица позивана на саслушање и др. Сви ови и слични подаци могу бити од значаја у откривању истине.

Утврђивање верзија не смије се одвијати провизорно, већ основано и логично.

Верзије се не могу градити на основу фантазије већ на фактичким чињеницама и подацима. Супротно, утврђивање верзија без наслона на чињенични основ није допустиво, јер истраживача води лажним путем на коме узалудно губи вријеме и снагу. То уједно значи да се структурирање верзија гради на научним методама сазнања истине. Ово се нарочито односи на опште верзије и верзије о битним елементима дјела, пошто конкретне верзије рјешавају питања ситног и помоћног значења. Ипак се не може ићи у другу крајност и захтијевати да се свака верзија обавезно заснива на великом доказном материјалу. То би могло изазвати страх да се не утврђују верзије и ограничити иницијативу истражног органа. Менделеев је рекао: „Боље је прихватити хипотезу која може бити кроз одређено вријеме нетачна, него ли не прихватити никакву“⁽⁷⁾. На основу постојећих података истражитељ структурира верзије, а њиховом провјером добија нове податке и тако постепено расте фактички материјал који дозвољава смањење броја верзија и приближавање

6) „Логика“, Госполитиздат, Москва, 1956. стр. 213.

(Цит. према А. Н. Васиљеву, библ. 3, стр. 59).

7) Д. И. Менделеев: Основи химии, т. I,

Государственное научно-техническое издательство химической промышленности, Москва — Ленинград, 1947, стр. 151.

истини. Фактички подаци за структурирање верзија добијају се из два извора: процесног и непроцесног. Процесни извори су главни извори, али понекад нису довољни за стварање верзије и за њено провјеравање. Зато је у појединим случајевима неопходно структурирати верзије на основу података који су добивени из непроцесних извора, полазећи од тога да верзија сама по себи не казује ништа друго до могућу истину.

На основу верзија, док оне нису провјерене путем процесних радњи, истражни орган не прави никакве дефинитивне закључке. Дефинитивни закључци се праве послје провјере верзије на основу доказа који су добивени у поступку. Подаци који су добивени из процесних извора и који могу бити искориштени за структурирање верзија јесу подаци који су добивени из истражних радњи и случајни подаци у виду прича и анонимних писама, који могу пружити податке за које се понекад испоставља да су тачни.

Истражна верзија постепено прелази од вјероватноће ка истини. Појединачно подударање неке од верзија са подацима који су провјерени не значи још да је верзија и истинита. Закључак о томе шта се десило у стварности, мора доћи као резултат свестраног процењивања свих прикупљених података. М. С. Строгович правилно пише: „Верзија може бити сматрана као потврђена у пуној мјери и претпоставка може да се претвори у потпуно основан закључак ако постоје сљедећи услови:

1. структуриране су све могуће верзије, није испуштена ни једна од њих,
2. све верзије су прецизно и свестрано провјерене,
3. све верзије, осим једне, оповргнуте су чињеничним материјалом и биле су лажне,
4. само је једна верзија потврђена са пуном основаношћу и потпуно је истинита, захваљујући вјеродостојним доказима,
5. Ова једна верзија потпуно се подудара са свим околностима дјела, потпуно их објашњава, и јавља се као једини могући закључак свих околности случаја (8).

Нужно је, међутим, истаћи и разлику која постоји између истраге као претходног поступка и главног поступка односно претреса. У истрази се, наиме, за разлику од главног претреса не прикупљају сви докази и подаци који могу бити од користи за доношење пресуде, већ само они који су потребни да би се могла донијети одлука да ли ће се обуставити поступак или подићи оптужница. И кад се обуставља поступак, тада се проводе и прикупљају потпуни докази и провјеравају потпуно и свестрано све верзије.

Јер, да би поступак могао бити обустављен (и остварена негативна сврха истраге) због тога што учињено дјело није кривично дјело, што постоје околности које искључују кривичну одговорност окривљеног или околности које искључују гоњење: застарјелост, амнестија, помиловање

8) М. С. Строгович: Курс советског уголовного процесса, Академија наука, Москва, 1958, стр. 201,

и др. или што нема доказа да је окривљени учинио кривично дјело, темељ одлуке не може стајати у овој или оној вјероватноћи него у извјесности.

У другом случају, када предстоји главни претрес (и остварује позитивна сврха истраге), истрага се не упушта у детаљно и исцрпно сабирање и провјеравање доказа и свих верзија, него се врше нешто краћа извјешања и провјера оних верзија које оптужбу чине основаном и постојаном или релативно одрживом, односно осуду окривљеног вјероватном. У питању је дакле, обим истраге која се овађе ограничава на оне мјере и истражне радње које имају за циљ да до једног вишег степена вјероватноће:

— утврде објективно постојање кривичног дјела (вријеме и мјесто, средства, начин и посљедице извршења, околности и мотиве дјела и др.),

— пронађу и обезбједе материјални и други докази о дјелу, а нарочито они за које постоји опасност да се неће моћи поновити на главном претресу или би њихово извођење било скопчано са тешкоћама, као и други докази који могу бити од користи за поступак, а чије се извођење с обзиром на околности случаја показује цјелисходним, и

— прикупе податке окривљеном (узраст, виност, ранија осуђиваност, основне карактеристике његове личности, породичне прилике и др.),

Све ово значи да се у складу са принципом истине у истрази истражује истина, односно улажу напори и одвија сложен процес ради њеног утврђивања, што коначно резултира или у достизању извјесности или већег степена вјероватности. Сматрамо да се узимањем у обзир сврхе истраге једино и може објаснити смисао принципа истине у овој фази поступка и отклонити привидна противрјечност која постоји између принципа истине који инсистира на истини и задатка истраге који се, у случају негативне сврхе, задовољава већим степеном вјероватноће.

3. Однос плана истраге и истражне верзије

Истражне верзије су саставни дио плана истраге и у њега се уграђују да би се предузеле процесне акције. Квалитет плана зависи, у ствари, од квалитета верзије која претпоставља одговарајући степен вјероватноће.

План истраге може бити и преурањен и закаснио. Преурањен је ако се не доноси на основу ближе утврђених верзија већ на основу претпоставки које су лишене сваког основа, прављен на брзину, конфузно и сл. План је закаснио ако се доноси на основу података који се брже мијењају и који не прати те промјене. Што је истражна верзија била ближе стварности и што је план боље пратио њено структурирање и провјеру, изненађења су све мања. Верзија претходи плану али иде и последије плана првобитно донесеног. За план је важно да се верзије прате и провјеравају и да се врши прецизна интерпретација стања ствари. Ни верзија ни план не трпе статичност и шаблоне.

Истражне верзије и планирање не могу се строго раздвајати јер би то водило нарушавању принципа јединства истраживања и противрјечило интересима истражне тактике. О верзијама које сачињавају језгро планирања истраге, Пјонтковски правилно пише: „Иако је планирање тијесно везано за истицање верзија, ипак, по својој природи истицање истражних верзија као оруђа спознаје објективне истине у процесу истраживања кривичног поступка јесте самостално и претходи планирању даљег истраживачког рада. Истицање верзија предодређује планирање, које је углавном база плана...⁽⁹⁾“

Без обзира што верзија представља неодојиви дио и услов планирања, не значи да план не може ићи шире од разраде и провјере верзија. Планирање обухвата цијело истраживање, па и питања која не морају имати ништа заједничко са верзијом, на примјер, предузимање мјера за накнаду штете и сл. Верзија и планирање налазе се у сталном узајамном односу, непрекидној вези и јединству. С друге стране, иако верзија има у односу на план усмјеравајућу улогу, погрешно је не само раздвајати ова два питања него и одређивати приоритет једном или другом. Истражна верзија је један од метода спознаје истине, а планирање је нарочит метод усмјеравања истраживања које повезује у јединствен комплекс сав рад истраге, које истражи даје научни, плански и цијелиходан карактер. Разумљиво је онда што планирање иде шире од верзије, њихове структуре и провјере. У том смислу може се рећи да су истражне верзије, улазећи у садржај плана истраге, саставни дио планирања и истраживања. Тешко би се могло тврдити да у оваквом ставу има нешто што умањује значај истражних верзија које стоје у функцији истраживања истине. Заједничка карактеристика и плана и верзије је њихово међусобно прожимање и промјенљивост до које долази у току истраге зависно од резултата истраживања. Ове промјене се врше некад врло значајно и у битним питањима а некада, незнатно и о ситним питањима. Свака промјена и верзије и плана зависи од врсте и природе промјене резултата истраживања, што се посебно пројектује у свакој конкретной истражнопроцесној ситуацији.

Веома је важно међутим, да план истраге и верзија, ма како узети, као средство односно метод спознаје истине у истрази, или као предвиђање, не смију никада замијенити мјесто са циљем. Својеврсну контролу спровођења плана истраге и провјеравање верзија врше странке и оштећени.

У свакој одлуци коју доноси и спроводи истражни судија морају се на оптималан начин испланирати и ускладити профил истражне функције са конкретним задатком, било да је ријеч о прикупљању материјалних доказа, неком саслушању, одбијању каквог предлога или вршењу друге процесне радње. Једна стара кинеска пословица каже: „Најбољи начин да се иде правом линијом постиже се освртањем и у другим правцима“. У процесу истраживања одлуке се доносе сукцесивно и оне

9) „Советскаја криминалистика на службе следствија“, вијп. 6, Госјуриздат, Москва 1955, стр. 28—29. (цит. према Васиљеву).

су управљене на одребене циљеве који се доводе у везу и усклађују према развоју ситуације. Искусни вршиоци истражне функције најчешће истичу три важна правила планског руковођења и спровођења истраге.

Прво гласи: натенане размислити шта је сврха и који су задаци организованог и планског рада у свакој кривичној ствари. Примјеном овог правила може се избјећи опасност према којој се „због изгубљених циљева удвостручују напори“.

Друго правило је, концентрисати се, нарочито у сложенијим случајевима, на главна питања и релевантне чињенице истраживања кривичног дјела и учиниоца.

По трећем правилу треба дјеловати брже и краће и не дозволити непотребно одуговлачење и разводњавање истраге, с тим да то буде у складу са основним правилом да се невини кривично не гоне, а да се кривци приводе одговорности.

Доследним придржавањем ових правила могуће је успјешно планирати и спровести истрагу.

др Хасан Бакаловић

РЕЗЈУМЕ

Планирование уголовного следствия и следственной версии

Планирование уголовного следствия и следственной версии находится в тесной связи и имеют большое значение в процессе следствия. Исходная основа и цель планирования определяются с учетом предмета и задания следствия т.е. с учетом действенной направленности следственных органов к расширению границ познания определенного уголовного дела. План следствия должен охватить главные проблемы, которые следует решить в связи с уголовным делом и его виновником, разделить его на части, принимая во внимание порядок процессуальных действий с учетом прав и обязанностей обеих сторон и других лиц, участников отдельных процессуальных действий. Точно также в качестве элементов плана подразумеваются предвидение места и времени совершения действия и организационных, кадровых, материальных и других предпосылок проведения следствия, а также и предвидение возможного оборота и помех в реализации плана. Особенно важно, чтобы следователь определил план следствия, учитывая детали в большей или меньшей степени в зависимости от сложности самого дела, а это значит, что здесь импровизация не смеет ни в коем случае иметь место. При постановке следственных версий т.е. предположения о возможном виновнике дела, мотивах, способе и средствах совершения дела следует пойти от понимания версии словно на материалах предмета обосновано мышление (предположение или прогноз) о возможной в правовом отношении важной истине в конкретном уголовном деле, которую следует утвердить из-за осуществления цели следствия, т.е. версии.

SUMMARY

„Criminal Investigation Planning and Investigative hypothesis Planning”

The planning of both the criminal investigation and the establishment of an investigative hypothesis are closely related, and also have an enormous significance in the investigation procedure. The starting point and final aim of investigation planning are determined with regard to the object and task of the investigation, that is, the direction of the action taken by the investigative organ in gathering facts about the criminal case in question. The plan of investigation should include the salient problems concerning the criminal act and the doer, their classification into sub-divisions, taking into account the order of procedure with regard to the rights and duties of the directly involved parties and others, those being the participants in the procedure. Furthermore, the following points should be accepted as elements of the plan: the prediction of the place and time of the particular procedure actions, as well as the organisational, personnel, material and other elements of investigation procedure, and also the prediction of possible turns of events and obstacles in the realisation of the plan. It is especially important that the investigative judge make an investigation plan to include more or less detail depending on the complexity of the case, which means leaving no room whatsoever for improvisation.

As to the establishment of the hypothesis of the investigation, that is, a theory as to the possible suspect of the criminal act, the motive, method and means of committing the criminal act, the starting point should be sought in the understanding of the hypothesis as based on an opinion resting on the material facts of the case, (the pre-supposition and the prediction), of a possible legally relevant truth of the criminal case, which then should be substantiated by evidence in the criminal procedure.

RÉSUMÉ

La planification de l'instruction pénale et les versions d'instruction

La planification de l'instruction pénale et les versions d'instruction sont en relation étroite et elles présentent une grande importance dans le processus de l'instruction. La base de départ et le but de la planification de l'instruction sont déterminés eu égard à l'objet et au devoir de l'instruction, c'est-à-dire de l'orientation d'action des organes de l'instruction vers l'élargissement des limites des connaissances relatives à l'affaire pénale déterminée. Le plan de l'instruction doit comprendre les problèmes principaux qu'il faut résoudre en relation avec l'acte pénal et l'auteur de l'acte, les décomposer en parties, en prenant en considération l'ordre des actions de l'instruction devant la justice eu égard aux droits et devoirs des partis et des autres sujets, des participants dans les diverses actions de l'instance devant la justice. De même, en tant qu'éléments du plan sont compris la prévision du lieu et du temps de l'exécution des actions, ensuite des autres conjectures organisationnelles et de cadre et des autres conjectures de l'exécution de l'instruction, ainsi que la prévision des changements et des empêchements possibles dans la réalisation du plan. Il est particulièrement important que le jugé d'instruction détermine le plan de l'instruction avec plus ou moins de détails, ce qui dépend de la complexité de la matière, et ce qui signifie qu'on n'ose pas recourir à l'improvisation dans aucun cas. En établissant les versions d'instruction c'est-à-dire les hypothèses relatives à l'auteur possible de l'acte, aux motifs, au mode et aux moyens de l'exécution de l'acte, il faut partir de la conception de la version en tant que matériaux de l'objet de l'opinion fondée (de l'hypothèse ou du pronostic) de la vérité possible, juridiquement valable dans l'affaire pénale concrète, qu'on doit déterminer dans le but de l'instruction, c'est-à-dire de la procédure.